

Sobota po 1. neděli adventní

Iz 30,19–21.23–26

Toto praví Hospodin, Svatý Izraelův: „Siónský lide, který bydlíš v Jeruzalémě, **nebudeš ustavičně plakat. (Bůh) se jistě smiluje nad tebou, až uslyší tvé volání; hned jak ho uslyší, odpoví ti.** A Pán vám dá chléb nepřátel a vodu těch, kdo vás utiskují; tvůj učitel se už nebude skrývat, tvé oči uvidí tvého učitele. Když se uchýlíte napravo nebo nalevo, tvé uši uslyší za sebou rozkaz: 'Toto je cesta, jděte po ní!' (Bůh) dá **děšť tvému semeni**, jímž oseješ půdu. Chléb, který půda vydá, bude vydatný a jadrný. V ten den se bude tvé stádo pást na širé nivě. Tvoji býci a osli, kteří obdělávají půdu, budou žrát posolenou míchanou píci, převátou lopatou a sítím. V den velkého vraždění, kdy padnou věže, budou potoky, proudy vod na každé vysoké hoře, na každém strmém pahorku. Světlo lunny bude jako zář slunce a světlo slunce bude sedmkrát (větší) jako světlo sedmi dnů, až **Hospodin obváže zlomeninu svého lidu a vyléčí ránu, kterou mu zasadil.**“

Mt 9,35–10,1.5–8

Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, hlásal radostnou zvěst o (Božím) království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Potom) si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechod'te a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovcím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: 'Přiblížilo se nebeské království.' Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očisťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

Toto praví Hospodin, Svatý Izraelův: „Siónský lide, který bydlíš v Jeruzalémě, nebudeš ustavičně plakat. (Bůh) se jistě smiluje nad tebou, až uslyší tvé volání; hned jak ho uslyší, odpoví ti.“

André Louf nám popisuje nového člověka, který překročil práh sklíčenosti a prolévá nad svými hříchy slzy lítosti, které se potají mění v slzy radosti z nově prožívaného života:

Od nynějška je zcela usmířen, poté, co se jen díky Boží milosti zcela zhroutil a byl od základu nově konstituován. Nepoznává se. Dotkl se propastné hloubky svého hříchu a v témže okamžiku se jej dotklo hluboké Boží milosrdenství. Naučil se sklonit se před Bohem a odložit svou masku i všechny své zbraně. A konečně stojí před Bohem zcela bezbranný a nevládne ničím, čím

by se mohl bránit před jeho láskou. Je nahý a zcela průhledný. Jeho ctnosti a jeho vlastní plány na dosažení svatosti jsou mu vzaty z rukou. S velkou námahou je stěží schopen rozestřít svoji bídu před milosrdenstvím. Bůh se mu stává skutečně Bohem, totiž vykupitelem vlastních hříchů. A konečně se smíruje i s tímto hříchem, aby byl šťastný nad svou slabostí. Na jeho dokonalosti mu teď již vůbec nezáleží: ta je v Božích očích již jen poskvřeným šatem (srov. Iz 64,5). Své ctnosti vlastní jen Božím prostřednictvím: jsou to rány, ale díky Božimu milosrdenství obvázané a zahojené rány. Může teď cítit už jedině Boha, který v něm působí a který v něm ustavičně koná své zázraky.

Slzy mnich neprolévá jen nad svými hříchy, ale současně také nad zážitkem zklamání. Již nedokáže rozlišit, jestli pláče více nad sebou a svou ubohostí nebo nad láskou Boží, která jej objímá a pozvedá z jeho nízkosti. A jestliže se v pláči staví tvář v tvář svému hříchu, zažívá také, co obnáší milost a co znamená Boží láska: lásku k nepatrným, přijetí nepřijatelného. V slzách na sebe mnich nechává působit nejen své hříchy, ale také Boží lásku. Srdce reaguje na Boží lásku slzami. Boží láska proniká a zraňuje srdce a dává z něho vytrysknout slzám. Plačící se pak neuzavírá před Boží láskou, ale jí zraněný je schopen ji procítit.

Anselm Grün – Vyznej se sám v sobě, KNA 2006

[Nechávám někdy vytrysknout slzy lítosti nad svými hříchy?](#)